

Hồi 47

Tam Mục Lão Nhân Là Ai?

Tam Đường vừa thấy mặt bạch y thiếu niên, trong đầu óc chàng lại cảm thấy gã là người quen. Chàng chau mày hỏi:

- Tiểu hữu có điều chi dạy bảo?

Bạch y thiếu niên đảo mắt nhìn Cam Đường bằng con mắt hằn học, gã đáp:

- Chẳng có điều chi hết. Ta chỉ muốn lãnh giáo mấy chiêu tuyệt học của phái Thiên

Tuyệt.

Cam Đường sững sốt hỏi:

- Phải chăng tiểu hữu là thiếu môn chủ phái Đồng Bách?

- Không phải!

Cam Đường lại càng nghi hoặc, không hiểu thân thế đối phương ra sao. Chàng thản nhiên hỏi:

- Cách xưng hô tiểu hữu thế nào đây?

- Cái đó vô ích. Bây giờ là lúc mạnh sống yếu chết.

Cam Đường sững sốt hỏi:

- Sao? Quyết đấu trí mạng ư?

- Đúng thế!

- Tại sao thế?

- Chẳng tại sao cả, ta thích vậy thôi.

- Nhưng ít ra tiểu hữu cũng cho biết lý do chứ?

- Ta không nói thì sao?

- Tại hạ không động thủ với tiểu hữu.

- Người sợ rồi phải không?

- Tiểu hữu muốn nói sao thì nói, tại hạ chẳng để tâm.

- Người thật là ngông cuồng, người nhất định ta phải nói rõ lý do mới động thủ ư?

- Phải thế chứ!

Bạch y thiếu niên ngẫm nghĩ một chút rồi nghiêng răng hỏi:

- Người có biết Lâm Vân là ai không?

Cam Đường lại càng không hiểu, hỏi:

- Quen biết chứ. Vậy thì sao?

- Người hãy nghe cho rõ, ta tên gọi là Lâm Bằng. Lâm Vân là tỷ nương ta. Bây giờ người hiểu rõ lý do động thủ chưa?

Cam Đường tỉnh ngộ, lẩm bẩm:

- Té ra gã là em Lâm Vân! Thảo nào mình trông rất quen mặt. Thì ra mặt gã giống như Lâm Vân. Cứ tình trạng này mà suy thì giữa phái Đồng Bách và phái Kỳ Môn tất có mối hiềm khích sâu xa, chẳng trách mình vừa xưng danh đối phương đã phản ứng mãnh liệt.

Phái Đồng Bách đã có mối liên quan với phái Kỳ Môn thì dĩ nhiên có liên quan đến Ma Mẫu.

Cam Đường nghĩ tới đây sát khí lại nổi lên. Nhưng phái Kỳ Môn có tham dự vào vụ huyết Thánh Thành hay không chàng chưa có gì chứng thực được, vậy chàng không thể hành động một cách mạo muội.

Nghĩ tới đây, làn sát khí trên mặt chàng từ từ dẹp xuống. Rồi chàng nhớ tới Lâm Vân nghĩa nặng tày non, tình sâu như biển, và chàng có hàng trăm lý do để không động thủ với Lâm Bằng.

Lâm Bằng tiến lại gần, khí thế rất hăng hái nói:

- Nào động thủ đi!

Cam Đường lắc đầu đáp:

- Ta không động thủ với người đâu.

- Tại sao vậy?

- Vì ta nghĩ đến thư thư người.

- Bất tất phải thế! Sớm muộn gì thư thư ta cũng giết người mà.

Cam Đường nhăn nhó cười nói:

- Đó lại là chuyện khác, bây giờ chưa nói tới.

- Ta tưởng thư thư ta giết người cũng như ta hạ thủ mà thôi.

- Nhưng ta không muốn động thủ với người.

- Trừ phi người ưng chịu một điều thì ta mới tha cho.

- Điều gì?

- Người phải cho ta biết chỗ tổng đàn Thiên Tuyệt Môn.

Cam Đường suýt nữa bật lên tiếng cười. Thật là ghé con không biết sợ cọp, nên mới nói ra những điều không biết trời cao đất dày là gì. Quả nhiên Cửu Tà Ma Mẫu và Kỳ Môn lệnh chúa đều có mưu đồ như vậy, nhưng ở miệng Lâm Bằng thốt ra thì lại là lời nói khoác đáng buồn cười. Chàng liền hỏi lại:

- Người tưởng bức bách ta như thế được ư?

Lâm Bằng trợn mắt lên quát:

- Thế thì người phải động thủ.

- Người muốn liều mạng hay sao?

- Nếu ta không chết thì quyết chẳng chịu thôi.

Cam Đường lại hỏi:

- Nhưng ta không muốn hạ sát người thì sao?
- Người nói khoác thế mà không biết nhục ư? Đừng rườm lời nữa, để sự thực chứng minh điều đó.
- Nhưng người không phải là địch thủ của ta.
- Gã họ Thi kia! Người tưởng nói mấy câu khoác lác là hăm dọa được bản thiếu môn chủ phải rút lui ư?

Dù sao Cam Đường cũng chưa lớn tuổi, chàng không dẹp được cơn tức giận, hắng giọng hỏi lại:

- Không động thủ không được hay sao?
- Nhất định là thế!
- Vậy người ra tay đi!

Lâm Bằng tức giận, phóng ra một chưởng. Chưởng lực của gã kỳ bí tuyệt luân, mãnh liệt kinh hồn lại nhanh như điện chớp, nhằm điểm vào ba huyệt đạo ở trước ngực và bụng Cam Đường.

Cam Đường giơ hai tay lên, nhưng không hiểu chàng nghĩ sao lại buông xuống, chắc chàng nghĩ mình thiếu nợ Lâm Vân rất nhiều, kiếp này lo trả chưa xong, lại còn sát hại em nàng thì sao đành lòng. Võ học phái Thiên Tuyệt chỉ có công không có thủ. Khi chàng đã ra tay, trừ phi đối phương bản lãnh hơn mình, không thì chẳng chết tất cũng bị trọng thương.

Cam Đường còn đang ngẫm nghĩ thì bính một tiếng! Phát chưởng đánh trúng ngực Cam Đường khiến cho chàng phải lùi lại. Chàng cảm thấy khí huyết nhộn nhạo thì ngấm ngấm kinh hãi cho bản lãnh ghê gớm của thiếu niên. Nếu võ học của chàng không đến chỗ kỳ bí, khí huyết vận hành theo lối thông thường thì phát chưởng này có thể làm cho chàng mất mạng rồi.

Lâm Bằng cũng giật mình kinh hãi vì phát chưởng gã đánh tới không làm ngã được đối phương. Gã thộn mặt ra một lúc rồi hỏi:

- Sao người không đánh trả ta?

Cam Đường chậm rãi đáp:

- Vì ta nể mặt thư thư người.

Lâm Bằng tức giận nói:

- Ta không cần người nể nang gì hết.

Cam Đường lạnh lùng đáp:

- Ta có cần người lãnh thụ mối nhân tình đó đâu.
- Người tưởng không đánh trả ta là ta không giết người chẳng?
- Người cứ thử xem có được không?

- Cui chưởng đây!

Lâm Bằng vừa quát vừa vung chưởng đánh vào đầu Cam Đường. Nhưng thế chưởng đến giữa đường đột nhiên đổi hướng đi chênh chếch, đồng thời tay trái ra chiêu rất mau lẹ và kỳ bí. Chiêu thức này dù là tay cao thủ võ lâm cũng khó lòng chống cự nổi.

Cam Đường uốn người đi né tránh, chỉ khe chừng hạt thóc, phát chưởng của đối phương lại đánh vào quăng không.

Lâm Bằng đã hai lần ra tay không ăn thua gì. Gã vừa thẹn, vừa tức giận lùi lại một bước quát lên:

- Thi Thiên Đường! Bản thiếu môn chủ dùng độc đây!

Gã nói xong, hai tay giơ cao phát ra một cái.

Cam Đường run lên. Chàng nghĩ thấy một mùi thơm như hương xạ. Sát khí bùng bùng, chàng run giọng hỏi:

- Lâm Bằng! Người bức bách ta phải giết người chẳng!

Lâm Bằng lại vung tay lên, người gã băng đi lùi lại hai trượng.

Kể ra thì võ sĩ chính phái không nên dùng độc. Nhưng gã la lên trước rồi mới ra tay thì cũng không mất phong thể con nhà võ.

Cam Đường đã bao lần bị khốn khổ vì chất độc cơ hồ mất mạng. Chàng ghét cay ghét đắng kẻ dùng độc. Đang lúc căm giận, chàng háng giọng một cái, vươn tay ra chụp.

Lâm Bằng kinh hãi kêu lên:

- Người không sợ...

Gã vừa kêu được nửa câu thì bị Cam Đường nắm lấy. Chàng nghiêng răng nói:

- Lâm Bằng! Ta không muốn giết người nhưng người bức bách ta.

Lâm Bằng vẫn bướng bỉnh:

- Ta đã bảo trước! Nếu người không chết thì ta phải mất mạng chẳng có chi là lạ. Nhưng ta hỏi người, chất độc Văn Hương Trụy Mã của bản môn trăm lần dùng đều trúng cả trăm mà sao ta phóng ra hai lần người vẫn không ngã?

Cam Đường chợt tỉnh ngộ, vì trong mình chàng có viên Tích Độc Châu mà nữ quái ma Hồng Nhan Bạch Phát trong hang núi Thái Hàng đã cho chàng mượn, nên chất độc không làm cho chàng ngã ra được. Chàng cười lạt đáp:

- Có xá gì thứ chất độc nhỏ mọn đó.

- Ta chịu người là giỏi. Người hạ thủ đi thôi.

Khí phách anh hùng của gã thiếu niên này thực khiến cho người ta phải tâm phục.

Hình ảnh Lâm Vân lại lập lòe trước mắt Cam Đường. Đột nhiên chàng buông tay ra rồi nói:

- Ta đã bảo không cần giết người.

Lâm Bằng tức giận gầm lên:

- Gã họ Thi kia! Ta không cần người thi ơn với ta.

- Người lắm rồi. Ta chỉ nghĩ tới thư thư người mà thôi.

- Thư thư ta cũng muốn giết người.

- Đó lại là một chuyện khác, vì ta nợ nàng quá nhiều rồi.

- Người bỏ qua cơ hội này rồi đừng hối hận nhé.

- Hối hận cái gì?

- Ta sẽ giết người bất cứ bằng thủ đoạn gì.

Cam Đường thản nhiên đáp:

- Lần sau gặp người ta sẽ giết người.

- Vậy bây giờ chúng ta đi thôi!

- Khoan đã!

- Người hối hận rồi phải không?

Cam Đường trầm ngâm một chút rồi nói:

- Ta không đến nỗi thế đâu. Nhưng ta có điều muốn hỏi người.

- Điều gì?

- Người có biết hành tung Tam Mục lão nhân không?

Lâm Bằng cười ha hả nói:

- Thi Thiên Đường! Té ra người không giết ta là vì thế?

Cam Đường xoa tay nói:

- Không! Ta không bức bách người phải nói, thôi người đi đi!

Dứt lời chàng cũng trở gót đi luôn.

Bóng trắng thấp thoáng. Lâm Bằng đã đứng trước mặt Cam Đường, gã lên tiếng:

- Khoan đã!

- Sao nữa?

- Ta nói cho người hay.

- Sao bây giờ người lại thay đổi chủ ý?

- Dù người có nói khích ta, ta cũng không cần. Ta hãy gạt bỏ cừu hận ra một bên mà coi người cũng đáng là một tay võ sĩ. Ta nguyện ý cho người hay, nhưng ta cảnh cáo trước, con người mà người muốn kiếm đó chẳng tử tế gì đâu.

Cam Đường trong lòng phấn khởi. Chàng tính rằng nếu gặp được Tam Mục lão nhân là lập tức có thể biết rõ những vụ bí mật về mẫu thân. Nếu Lâm Bằng chịu nói chỗ ở của Tam Mục lão nhân thì đủ chứng minh lão Vân Hán Nhất Ngạc Phàn Giang bảo mình là sẽ giúp giùm tìm kiếm hành tung Tam Mục lão nhân chỉ là lời từ chối khéo.

Cam Đường nghĩ vậy liền ôn tồn nói:

- Ta ghi nhớ mối ân tình này của người.
- Ta không cần. Hai ta đã là kẻ thù một sống một chết thì tình trạng này vẫn không thay đổi được. Ta muốn bảo người thì bảo thôi.

- Vậy người hãy nói ra.

- Người đã gặp lão rồi đó.

Cam Đường ngơ ngác không hiểu ra sao, hỏi lại:

- Sao? Ta gặp lão rồi ư?

- Đúng thế!

- Gặp ở đâu?

- Người có biết Tam Mục lão nhân là ai không!

- Ai?

- Chính ngoại công ta đó.

Cam Đường như nghe tiếng sét đánh bên tai, chàng trợn mắt lên lùi lại một bước dài. Trong lòng vô cùng kích động, chàng hỏi:

- Tam Mục lão nhân là ngoại công người ư?

Lâm Bằng cười lạt nói:

- Thế nào? Ta đã bảo người là người đối với người chẳng tử tế gì đâu.

- Người... nói thực đấy chứ?

- Ta gạt người làm chi?

Cam Đường chẳng khác gì người xảy chân ngã vào thùng băng. Toàn thân chàng giá lạnh. Tam Mục lão nhân là ngoại công Lâm Bằng thì dĩ nhiên là phụ thân Ma Mầu. Thật là một điều không bao giờ chàng nghĩ tới. Chàng lảo bầm:

- Đúng rồi! Mình đã gặp lão trong núi Đồng Bách. Trên trán lão có một vết sẹo, mới trông cũng tựa như người ba mắt.

Cam Đường nghĩ tới Ma Chưởng của Tam Mục lão nhân kiềm chế được tâm thần người ta thì lại càng run lên bần bật. Giả tỷ lão dùng công lực đó để đối phó với địch nhân thì chẳng ai chống nổi.

Chàng nghĩ rằng Tam Mục lão nhân có thể là tay chủ hung trong vụ huyết án Thánh Thành. Với bản lãnh của lão thì Võ Thánh phụ thân chàng khó lòng thoát chết. Chàng cho như vậy là đúng.

Cam Đường ngấm ngầm nghiêng răng tự hỏi:

- Nam Cung trưởng lão truyền tin cho mình bảo kiếm Tam Mục lão nhân để hỏi tin tức mẫu thân, không biết y đã căn cứ vào đâu? Mình đã không phải là tay đối thủ của Tam Mục lão nhân mà thân thế lại bộc lộ thì khác nào cào cào nhảy vào đồng lửa để tự thiêu thân. Không hiểu trong vụ này còn có điều chi ngoắt ngoéo hay là Nam Cung trưởng lão đã lầm lộn trong khi báo tin này?

Cam Đường hy vọng tìm tung tích của mẫu thân, ngờ đâu bây giờ lại bị thất vọng chua cay. Chàng muốn nghĩ thế nào cũng không ra được vì lẽ gì Nam Cung trưởng lão lại bảo mình do thám tin tức mẫu thân nơi Tam Mục lão nhân và chàng chỉ kết luận là lão đã lầm lỗi trong việc phán đoán hay là lão không biết lai lịch chân chính của Tam Mục lão nhân.

Lâm Bằng thấy Cam Đường thay đổi sắc mặt mấy lần. Lặng lẽ hồi lâu, gã liền hỏi mót:

- Sao? Ta nói có đúng không?

Cam Đường lơ đãng như không nghe tiếng, màn kịch thảm tuyệt nhân hoàn, máu đỏ chan hòa, hơn trăm thây chết lại hiển hiện trong đầu óc chàng. Ngoài con dâm phụ Lục Tú Trinh cùng chàng, không còn ai sống sót.

Vụ Ma Bài đã chứng minh hung thủ là Cửu Tà Ma Mẫu không còn nghi ngờ gì nữa. Tam Mục lão nhân và Kỳ Môn lệnh chúa thì chưa có gì chứng thực rõ ràng. Hoặc giả ngoài những người này ra còn có kẻ khác giúp cho mẹ con mụ cũng nên.

Hình ảnh Lâm Vân lại hiện ra trước mắt Cam Đường, nàng đã mấy phen cứu mạng cho chàng.

Cam Đường nghĩ tới đây bất giác buông một tiếng thở dài, lẩm bẩm:

- Tạo vật an bài thật nhiều nỗi éo le đưa người có mối thù sâu tựa bể vào bầy ân tình bất diệt. Ôn phải đền, thù phải báo. Dĩ nhiên Lâm Vân chẳng thể ngồi nhìn bậc tôn thân bị hạ sát, nên nàng đành lấy cái chết để giải thoát.

Lâm Bằng lại nói:

- Thi Thiên Đường! Nếu người muốn gặp tổ phụ ta thì lại lên núi Đồng Bách. Nhưng ta nói thật cho người hay, người có muốn chết thì hãy lên, không thì tránh đi là hơn.

Cam Đường quắc mắt nói:

- Thôi người đi đi! Đừng để ta thay đổi chủ ý nữa.

Lâm Bằng máy môi mấy lần nói nhưng gã lại thôi, băng mình chạy luôn.

Bóng Lâm Bằng vừa mất hút thì lại có hai bóng người nhỏ nhắn nhảy vọt tới nói:

- Xin bái kiến thiếu chủ!

Hai thị tỳ này chính là thị tỳ của Thái phu nhân tên gọi Lục Đế và Hồng Tường. Nhị tỳ xuất hiện lúc này thật là một sự bất ngờ. Cam Đường nói:

- Miễn lễ! Sao người biết mà đến đây kiếm ta?

Lục Đế đáp:

- Bọn nô tỳ theo lời gia nhân Ngọc Diệp Bảo mách mới biết hành tung của thiếu chủ mà đến đây, quả nhiên được gặp.

- Ô!

- Bẩm thiếu chủ! Thái phu nhân truyền tin mời thiếu chủ lập tức trở về địa cung.

Cam Đường sững sốt hỏi:

- Lại xảy ra chuyện gì vậy?

- Tiểu tỳ không biết.

- Vậy ta về ngay bây giờ.

Cam Đường nhớ tới gã điên mà chàng còn gửi nơi đà chúa Lã Hữu Tín ở phân đà Đồng Bách Cái Bang. Miệng gã lẩm bẩm hai chữ Thánh Thành khiến cho chàng ngờ vụ này có điều bí mật ghê gớm.

Cam Đường nghĩ tới đây liền hỏi:

- Trong bản môn thì ai là người cao tay nhất về thuật Kỳ Hoàng?

Hồng Tường đáp:

- Thứ nhất là Thái phu nhân.

Cam Đường lại hỏi:

- Ngoài Thái phu nhân còn ai là tay khá nhất?

- Tổng quản Đông Phương Nhất Dương.

- Dưới nữa còn ai không?

- Tôn viện chúa ở viện chấp pháp.

- Ủa! Thế thì...

Lục Đế hỏi xen vào:

- Thiếu chủ muốn hỏi làm chi?

- Dĩ nhiên là ta có việc. Hiện giờ những người ở bên ngoài ai là tay giỏi nhất?

- Nam Cung trưởng lão cũng ngang với Trình viện chúa. Bọn tiểu tỳ đây cũng hiểu sơ qua. Không hiểu thiếu chủ có việc chi truyền dạy?

Cam Đường ngần ngừ đáp:

- Ta muốn chữa cho một người.

- Ai vậy?

- Hiện giờ chưa biết lai lịch hẩn.

- Thương thế hẩn ra sao?

- Hẩn bị bệnh mất trí.

- Hẩn phải chứng điên khùng ư?

Cam Đường gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Lục Đế chau mày nói:

- Chứng điên khùng là một bệnh khó chữa nhất trong y học. Ngoài Thái phu nhân và mấy tay cao thủ ra e rằng không ai chữa được.

Cam Đường như sực nhớ tới điều gì, lại hỏi:

- Vậy ta hãy về địa cung trước rồi sẽ liệu. Hai người đi đâu?
- Đương nhiên là theo hầu thiếu chủ.
- Vậy ta lên đường thôi!

Cam Đường vì muốn tránh sự theo dõi của Bạch Bào quái nhân, nên lại thay đổi sắc mặt. Ba người đi mấy ngày thì về đến Thiên Tuyệt địa cung. Cam Đường nhớ lại những cuộc tao ngộ trong vòng hơn năm nay không khỏi đem lòng cảm khái. Chàng dùng thuốc phục dung để khôi phục lại chân tướng rồi lật đật tìm đến phòng Thái phu nhân.

Cam Đường đang đi trên dãy hành lang thì gặp một người áo vàng chạy đến đón chúc câu vạn phúc rồi nói:

- Thiếu chủ đã trở về, tỳ tử xin bái kiến.

Người áo vàng này chính là Ngũ Nhược Lan đã mưu việc hành thích Tây Môn Tung ở Ngọc Diệp Bảo nhưng chưa thành công thì bị thương. Nàng được thủ tòa trưởng lão Nam Cung Do cứu thoát đưa về.

Cam Đường ồ lên một tiếng rồi hỏi:

- Ngũ cô nương đấy ư?

Ngũ Nhược Lan ngắt lời:

- Xin thiếu chủ kêu tỳ tử bằng Hoàng Mai.
- Hoàng Mai ư?
- Phải rồi! Nhờ ơn Thái phu nhân thu dụng dưới trướng và đổi tên là Hoàng Mai.
- Ủa! Vậy thì hay lắm! Hiện giờ Thái phu nhân...

Cam Đường chưa dứt lời thì thanh âm Thái phu nhân từ trong nhà tiểu sảnh đã vọng ra:

- Đường nhi! Vào đây!

Cam Đường khoa chân bước vào thấy Thái phu nhân đang ngồi tựa trên ghế An Lạc. Chàng vội vàng quỳ xuống nói:

- Hải nhi xin tham kiến mẫu thân.
- Ta miễn lễ cho! Người hãy ngồi dậy đi.

Cam Đường đứng dậy tạ ơn, chưa kịp ngồi xuống ghế đã nhìn thấy vẻ mặt Thái phu nhân khác trước. Chàng nhìn kỹ lại bất giác kinh hãi vô cùng. Mới trong vòng mấy tháng ngắn ngủi mà Thái phu nhân già đi rất nhiều. Những nét phong lưu tươi thắm ngày nọ hiện giờ đã biến hết. Cam Đường tưởng chừng như phu nhân biến thành người khác, đầy mặt nhăn nheo. Chàng nghĩ thầm:

- Thái phu nhân đã nghiên cứu rất tinh thông thiên Trụ Nhan. Theo lẽ thì người không thể mau già thế này được. Chẳng lẽ vì lý do này mà người triệu ta về cung ngay lập tức?